

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobců: **a) B. K., b) K. K., a c) MUDr. J. B.**, všichni zastoupeni Mgr. Tomášem Krejčím, advokátem, se sídlem Pařížská 204/21, Praha 1, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské náměstí 2/2, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 9. 2012, č. j. S-MHMP 270295/2011/OST/Go, **za účasti** osoby zúčastněné na řízení: **A.K.F., a.s.**, IČ 25606409, se sídlem Korunní 1171/79, Praha 3, zastoupené JUDr. Karlem Codlem, advokátem, se sídlem U Nikolajky 833/5, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně c) proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. 2. 2014, č. j. 8 A 166/2012 - 77,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou společnou kasační stížností žalobci brojili proti rozsudku Městského soudu v Praze (dále též „městský soud“) ze dne 13. 2. 2014, č. j. 8 A 166/2012 – 77 (dále jen „napadený rozsudek“), jímž byla zamítnuta jejich žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 9. 2012, č. j. S-MHMP 270295/2011/OST/Go (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jejich odvolání proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 10, odbor stavební, ze dne 18. 2. 2011, č. j. P10-011173/2011 (dále též „prvoinstanční rozhodnutí“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Prvoinstančním rozhodnutím bylo na základě žádosti osoby zúčastněné na řízení rozhodnuto o umístění stavby „Novostavba bytového domu včetně přípojky vody, kanalizace, elektro, elektronické komunikační sítě, zpevněných ploch, oplocení a zařízení staveniště P. 10 – V., ul. H.“ na pozemcích parc. č. 3261/1 (zastavěná plocha a nádvoří), 3261/2 (zastavěná plocha

a nádvoří), 3262/1 (ostatní plocha), 3262/2 (ostatní plocha) a 4245/3 (ostatní plocha) v katastrálním území Vinohrady.“

V napadeném rozhodnutí žalovaný shledal, že Úřad městské části Praha 10, odbor stavební (dále též „prvoinstanční orgán“), se vypořádal se všemi námitkami účastníků a že skutečnost, že zamýšlená stavba se v některých prvcích odlišuje od staveb okolních, neznamená, že nemůže být v dané lokalitě umístěna. Žalovaný se vypořádal s námitkou zásahu do pohody bydlení tak, že uvedl, že do pohody bydlení nebude zasaženo v nepřijatelné míře. Žalovaný se ztotožnil se závěrem prvoinstančního orgánu, že záměr nevybočuje z výškové hladiny okolní zástavby. Žalovaný taktéž uvedl, že navržený projekt splňuje požadavky čl. 4, 8 a 13 vyhlášky č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy, o obecných technických požadavcích na výstavbu v hlavním městě Praze, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška OTTP“), když respektuje urbanistické a architektonické požadavky daného území, splňuje požadavky na odstup staveb a také požadavky na ochranu životního prostředí. Uvedl, že míra zastavěnosti pozemku souvisle navazuje na míru zastavěnosti sousedních pozemků. Žalovaný, s ohledem na to, že odvoláním byla napadena i závazná stanoviska, vyžádal změnu či potvrzení těchto stanovisek od nadřízených dotčených správních orgánů. Napadená stanoviska byla nadřízenými orgány potvrzena, a z těchto stanovisek tedy žalovaný vycházel. Žalovaný konstatoval, že navrhovaný záměr je v souladu s územním plánem.

V žalobě žalobci navrhovali, aby městský soud zrušil jak napadené rozhodnutí, tak prvoinstanční rozhodnutí, když tato rozhodnutí považovali za nezákonná a v postupu správních orgánů spatřovali krácení svých práv. V žalobě namítali nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného spočívající v nedostatečném odůvodnění a v nevypořádání se s jejich odvolacími námitkami týkajícími se zásahu do pohody bydlení. Podle žalobců se žalovaný taktéž nevypořádal s vyjádřením Národního památkového ústavu ze dne 3. 10. 2011, č. j. NPÚ-302/6840/2011 (dále jen „vyjádření NPÚ“). Z vyjádření NPÚ vyplývá, že schválený záměr je ve vztahu k oblasti památkové péče vyloučený, přesto však Ministerstvo kultury, jakožto nadřízený dotčený orgán, souhlasné závazné stanovisko z oblasti státní památkové péče, vydané Magistrátem hlavního města Prahy, odbor kultury, památkové péče a cestovního ruchu, ze dne 9. 4. 2010, č. j. MHMP 174416/2009/Cír, potvrdilo. Dále žalobci zdůraznili svůj nesouhlas s umístěním stavby, přičemž jej shrnuli do těchto bodů: s odkazem na vyjádření NPÚ namítali zásah do památkové zóny, namítali zásah do vlastnických práv z hlediska pohody bydlení, zhoršení podmínek pro využívání sousedních nemovitostí, minimální odstup zamýšlené stavby od nemovitosti žalobkyně c), zánik klidové zóny zahrady žalobkyně c), zahuštění a zastínění prostoru s důrazem na výšku zamýšlené stavby ve vztahu k domu žalobkyně c). Žalobci konstatovali, že napadené rozhodnutí nesplňuje požadavky § 90 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), když žalovaný nezkoumal soulad záměru s v tomto ustanovení uvedenými podmínkami, a dále že nezkoumal požadavky stanovené čl. 4, 8 a 13 vyhlášky OTTP, když záměr neodpovídá a nereaguje na charakter a strukturu urbanistického a architektonického prostředí, neodpovídá požadavkům na zachování pohody bydlení a zdravého životního prostředí a nerespektuje požadavky na vzájemné odstupy staveb. Žalobci také zdůraznili, že žalovaný v napadeném rozhodnutí mylně uvedl, že žalobkyně c) bydlí v domě č. p. 1984, přičemž tato žalobkyně užívá a vlastní dům č. p. 2555. Žalovaný se tak měl dopustit vadného posouzení věci, když při posuzování námitek týkajících se převýšení a zastínění domu žalobkyně c) schváleným záměrem (stavbou) vycházel z toho, že žalobkyně c) vlastní jiný dům, než který ve skutečnosti vlastní. Podle žalobců tedy v této části napadené rozhodnutí trpí neodstranitelnou vadou a je nepřezkoumatelné.

V napadeném rozsudku městský soud posoudil napadené rozhodnutí dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a dospěl

pokračování

k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. Podle městského soudu jak žalovaný, tak i prvoinstanční orgán postupovaly v souladu s příslušnými ustanoveními stavebního zákona (§ 90). K námitce nerespektování vyjádření NPÚ městský soud konstatoval, že toto vyjádření nebylo podkladem pro správní řízení, neboť tím bylo stanovisko z oblasti státní památkové péče, vydané Magistrátem hlavního města Prahy, odbor kultury, památkové péče a cestovního ruchu, ze dne 9. 4. 2010, č. j. MHMP 174416/2009/Cír, a stanovisko Ministerstva kultury, jež toto stanovisko potvrdilo (ze dne 24. 1. 2012, č. j. MK 65524/2011 OPP). Městský soud odmítl námitku nevypořádání se s odvolacími námitkami jako neodůvodněnou, neboť z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že se žalovaný se všemi odvolacími námitkami vypořádal, a to zejména s odkazy na závazná stanoviska dotčených orgánů. K námitkám navazujícím na čl. 4, 8, 13 vyhlášky OTHP, jež se týkají vzájemných odstupů staveb, respektování urbanistických a architektonických požadavků a požadavků na soulad záměru s ochranou životního prostředí, uvedl městský soud, že tyto námitky musel odmítnout jako neodůvodněné, neboť žalobci podle městského soudu nspecifikovali, jak budou záměrem přímo dotčeni či jaká jejich subjektivní práva nebudou respektována. Žalobci pouze uváděli, že vzájemné odstupy staveb musí splňovat zejména požadavky urbanistické, architektonické, životního prostředí a zachování pohody bydlení, ale opomenuli konkrétně uvést, jak je to s odstupy zamýšlené stavby od jejich nemovitostí, tedy jejich přímé dotčení. K námitce, že se žalovaný nezabýval snížením pohody jejich bydlení, městský soud konstatoval, že u posuzování tohoto pojmu nelze abstrahovat od určitých subjektivních hledisek, a proto měli žalobci konkretizovat, čím záměr zasáhne do těchto jejich subjektivních hledisek. Tak se však nestalo. Žalobci pouze projevovali obavu o danou lokalitu, přičemž však neuvedli, k jakému konkrétnímu nepřiměřenému zásahu do pohody jejich bydlení záměrem dojde a jak konkrétně se zhorší podmínky využívání jejich nemovitostí. Městský soud uvádí, že ke konkretizaci této námitky mohlo dojít až tvrzením žalobkyně c), že bude snížena hodnota její nemovitosti. Tato námitka však byla poprvé uvedena až v žalobě, a proto nelze její nevypořádání klást k tíži žalovaného. Tuto námitku městský soud zamítl. K námitce posuzování nesprávného domu žalobkyně c) městský soud uvedl, že se jedná o písarskou chybu a že nelze žalobní argumentaci založit na chybně uvedené adrese jednoho ze žalobců.

V kasační stížnosti podané s odkazem na § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. žalobci napadají rozsudek městského soudu v celém rozsahu, napadené rozhodnutí a prvoinstanční rozhodnutí a domáhají se jejich zrušení. Sdělením ze dne 14. 4. 2014 zástupce žalobců oznámil Nejvyššímu správnímu soudu, že žalobci a) a b) berou kasační stížnost zpět a v řízení pokračuje pouze žalobkyně c). Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 47 písm. a) s. ř. s. usnesením ze dne 30. 9. 2014, č. j. 6 As 72/2014 – 64, řízení se žalobci a) a b) zastavil a dále v řízení o kasační stížnosti pokračoval pouze se žalobkyní c) (dále též „stěžovatelka“).

Stěžovatelka napadený rozsudek označuje za nepřezkoumatelný pro jeho nesrozumitelnost a nedostatek důvodů rozhodnutí. Nesrozumitelnost spatřuje v tom, že hlavička rozsudku neobsahuje číslo jednací napadeného rozhodnutí a že odůvodnění napadeného rozsudku obsahuje některé formulační nedostatky. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů shledává stěžovatelka v tom, že se městský soud nevypořádal se zásadními námitkami žalobců. Stěžovatelka namítá, že ani městský soud ani žalovaný správní orgán se nevypořádaly s námitkou nepřiměřenosti zásahu do pohody bydlení a do vlastnického práva stěžovatelky. Stěžovatelka uvádí, že důvodem, proč se městský soud odmítl zabývat žalobními námitkami, byla jejich nekonkrétnost, zejména nekonkrétnost přímého dotčení subjektivních práv, nebo neuvedení námitek, resp. jejich nspecifikování, ve správním řízení. V souvislosti s uvedeným stěžovatelka namítá, že jí městský soud odepřel přezkum zásahu do vlastnického práva a do pohody bydlení. Stěžovatelka konstatuje, že žalobní námitky byly dostatečně konkrétní a včasné, když byly jak před městským soudem, tak již i ve správním řízení konkretizovány námitkami dílčími, a soud se jimi tedy měl zabývat. Jako tyto dílčí, konkretizující námitky stěžovatelka uvádí: zhoršení

podmínek využívání sousedních nemovitostí, zahuštění prostoru, zvýšené obtěžování sousedů, minimální odstup zamýšlené stavby od nemovitosti stěžovatelky, zánik klidové zóny zahrady stěžovatelky, s ohledem na výšku zamýšlené stavby zastínění sousedních nemovitostí, nepřiměřená objemnost zamýšlené stavby, přičemž námitka objemnosti stavby sama o sobě vystihuje zásah do pohody bydlení, když na parcele ve vilové čtvrti charakteristické stabilizovanou zástavbou rodinných domů a dvojdomů náhle vznikne objemný bytový komplex. Městský soud se dále podle stěžovatelky nezabýval námitkou porušení příslušných ustanovení vyhlášky OTTP. Stěžovatelka opakuje námitku, že při posuzování výškového poměru a možností zastínění posuzoval žalovaný nesprávný dům, když posuzoval dům č. p. 1984, který však stěžovatelce nepatří, a uvádí, že tvrzení městského soudu, že se jedná o písařskou chybu, nevyplývá ze spisu ani z napadeného rozhodnutí. Dále stěžovatelka namítá, že městský soud rezignoval na přezkum závazných stanovisek z oblasti památkové péče (závazné stanovisko Magistrátu hlavního města Prahy, odbor kultury, památkové péče a cestovního ruchu, ze dne 9. 4. 2010, č. j. MHMP 174416/2009/Cír, dále jen „stanovisko MHMP“, a potvrzující stanovisko Ministerstva kultury ze dne 24. 1. 2012, č. j. MK 65524/2011 OPP, dále jen „stanovisko MK“). Stěžovatelka uvádí, že předmětná stanoviska jsou vnitřně rozporná a neúplná, když se nevypořádávají s vyjádřením NPÚ dostatečným způsobem.

V doplnění ke kasační stížnosti stěžovatelka zopakovala některé kasační námitky a nově uvedla, že byl porušen princip legitimního očekávání, když vydané územní rozhodnutí se vymyká dosavadní praxi stavebního úřadu, neboť obdobné projekty nebyly stavebním úřadem v této oblasti nikdy povoleny. Toto tvrzení stěžovatelka dokládá kopií stanoviska Magistrátu hlavního města Prahy, odbor územního rozhodování, ze dne 3. 3. 1999, č. j. 121881/99, OUR/V/Kout (dále též „přiložené stanovisko“), z něhož vyplývá, že na pozemcích, na nichž má stát zamýšlená stavba, nebylo lze v roce 1999 umístit bytový dům o šesti nadzemních podlažích.

Ve vyjádření ke kasační stížnosti osoba zúčastněná na řízení vyslovila svůj nesouhlas s jednotlivými kasačními námitkami. Osoba zúčastněná na řízení zdůrazňuje, že městský soud se patřičně vypořádal se žalobními námitkami, že byly splněny veškeré požadavky kladené právními předpisy na umístění zamýšlené stavby a že kasační námitky nejsou důvodné. K námitce posuzování nesprávného domu osoba zúčastněná na řízení uvádí, že se vskutku jedná o písařskou chybu, neboť byl posuzován správný dům stěžovatelky, když správní orgán vycházel z dokumentace zpracované pro řízení o umístění stavby. Dále osoba zúčastněná na řízení uvádí, že stěžovatelce nemohlo vzniknout legitimní očekávání, když prvoinstančním správním orgánem (stavebním úřadem) nebylo v minulosti (před vydáním nynějšího prvoinstančního rozhodnutí) vedeno žádné územní ani stavební řízení, na základě kterého by bylo zamýšleno realizovat stavbu obdobné té, jež má být realizována nyní. Toto tvrzení osoba zúčastněná na řízení dokládá přiloženou informací o územních a stavebních řízeních vedených na předmětných pozemcích, která jí byla poskytnuta prvoinstančním orgánem na základě žádosti ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů. Stejně tak žádné takové řízení nevedl, resp. nepřezkoumával žádné rozhodnutí podřízeného prvoinstančního orgánu, ani žalovaný. Navíc zdůrazňuje, že přiložené stanovisko (ze dne 3. 3. 1999, č. j. 121881/99, OUR/V/Kout) není ani územním, ani stavebním rozhodnutím a že návrh, k němuž se stanovisko vyjadřovalo, byl v rozporu s tehdejší územním plánem. Stěžovatelka tak nemohla nabýt legitimního očekávání.

Vyjádření ke kasační stížnosti Nejvyššímu správnímu soudu zaslal taktéž žalovaný. Ve vyjádření uvádí, že se neztotožňuje s kasačními námitkami. Žalovaný se dostatečně věnoval jednotlivým námitkám a správně posoudil, že záměr je v souladu s právními předpisy. Dostatečně také posoudil zásah do pohody bydlení, když dospěl k závěru, že záměr do pohody bydlení sice zasáhne, ne však ve zcela nepřijatelné intenzitě. Špatné označení domu stěžovatelky přisuzuje písařské chybě. K námitce porušení legitimního očekávání žalovaný uvádí, že přiložené

pokračování

stanovisko (ze dne 3. 3. 1999, č. j. 121881/99, OUR/V/Kout) vycházelo ze staré právní úpravy, a nemohlo tak stěžovatelce založit legitimní očekávání.

Usnesením ze dne 7. 5. 2014, č. j. 6 As 72/2014 – 57, Nejvyšší správní soud nepřiznal kasační stížnosti odkladný účinek.

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti, přičemž zjistil, že je podána osobou oprávněnou a je proti napadenému rozsudku přípustná za podmínek ustanovení § 102 a § 104 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost stěžovatelky v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

Kasační stížnost není důvodná.

Podle § 90 stavebního zákona správní orgány (stavební úřady) v územním řízení posuzují, „*zda je záměr žadatele v souladu*

- a) s vydanou územně plánovací dokumentací,*
- b) s cíli a úkoly územního plánování, zejména s charakterem území, s požadavky na ochranu architektonických a urbanistických hodnot v území,*
- c) s požadavky tohoto zákona a jeho prováděcích právních předpisů, zejména s obecnými požadavky na využívání území,*
- d) s požadavky na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu,*
- e) s požadavky zvláštních právních předpisů a se stanovisky dotčených orgánů podle zvláštních právních předpisů, popřípadě s výsledkem řešení rozporů a s ochranou práv a právem chráněných zájmů účastníků řízení.“*

Podle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona jsou účastníky územního řízení mj. „*osoby, jejichž vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být územním rozhodnutím přímo dotčeno.*“

Stěžovatelka v kasační stížnosti v podstatné míře opakovaně uvádí námitky, které byly předmětem žaloby a koneckonců i územního řízení a s nimiž se již vypořádával jak městský soud, tak oba správní orgány, přičemž Nejvyšší správní soud se s tímto jejich vypořádáním ztotožňuje.

S námitkou nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti napadeného rozsudku nemohl Nejvyšší správní soud souhlasit. V hlavičce napadeného rozsudku vskutku chybí číslo jednací napadeného rozhodnutí, to však nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. Pokud městský soud opomněl v hlavičce stejnopisu napadeného rozsudku uvést číslo jednací napadeného rozhodnutí, přičemž z ostatních identifikačních údajů i z odůvodnění rozsudku je zcela zřejmé, které rozhodnutí žalovaného je právě tím napadeným rozhodnutím, jedná se o pouhou formální vadu, jež nemohla stěžovatelce způsobit žádnou reálnou újmu (obdobné platí i pro situaci, kdy správní soud např. v hlavičce rozsudku nesprávně označí žalovaného – srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 1. 2011, č. j. 2 As 105/2010 – 64, odst. 14, všechny zde uvedené rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz). Stejně tak ani namítané formulační nedostatky odůvodnění (např. chybějící sloveso ve větě, chybějící tečka ukončující větu, atp.) nezpůsobují nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Jak vyplývá z ustálené judikatury zdejšího soudu, nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti rozhodnutí spočívá buď v tom, *že rozhodnutí vykazuje takové textové a formulační nedostatky, že z obsahu textu není dostatečně zřejmá souvislost s příslušnými podklady pro rozhodnutí, nebo příp. v tom, že i jinak text rozhodnutí obsahuje nejasné, rozporné či jiným způsobem nesrozumitelné údaje* (srov. rozsudek Nejvyššího

správního soudu ze dne 12. 1. 2005, č. j. 4 Azs 300/2004 - 36, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 5. 2009, č. j. 4 As 68/2008 - 138). Takovými vadami však napadený rozsudek netrpí, když některé věty odůvodnění jsou skutečně nedokonalé, avšak z kontextu celého rozsudku jednoznačně vyplývá, co jimi chtěl soud vyjádřit, tedy i smysl těchto nedokonalých vět.

Napadený rozsudek je srozumitelný.

Nejvyšší správní soud na tomto místě připomíná, že dle § 75 odst. 2 s. ř. s. krajský soud (zde městský soud) přezkoumává napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Je tedy na žalobci, aby patřičně nastavil rámec přezkumu a uvedl, v čem je rozhodnutí správního orgánu nesprávné, resp. nezákonné. V tomto ohledu je nutno odkázat na názor rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu vyslovený v rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, který byl publikován pod č. 2162/2011 Sb. NSS. V něm se uvádí, že „*správní soudnictví je ovládáno zásadou dispoziční a koncentrační; od žalobce, který vymezuje hranice soudního přezkumu, se tedy oprávněně žádá procesní zodpovědnost. Soud za něj nesmí nabrazovat jeho projev vůle a vyhledávat na jeho místě vady napadeného správního aktu. ... Jestliže žalobní bod těmto požadavkům vyhovuje, je projednání způsobily v té míře obecnosti, v níž je formulován, a případně - v mezích této formulace - v průběhu řízení dále doplněn. K tomu je ale třeba dodat, že míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod – byť i vyhovující - obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.“*

Pokud jde o námitku nedostatečného vypořádání se s nepřiměřeností zásahu záměru do pohody bydlení stěžovatelky, musel i tuto Nejvyšší správní soud vyhodnotit jako nedůvodnou. K pojmu pohody bydlení se Nejvyšší správní soud vyjadřoval již v minulosti, a to následovně: „*I. „Pohoda bydlení“ ve smyslu § 8 odst. 1 in fine vyhlášky č. 137/1998 Sb., o obecných technických požadavcích na výstavbu, nutno rozumět souborní činitelů a vlivů, které přispívají k tomu, aby bydlení bylo zdravé a vhodné pro všechny kategorie uživatelů, resp. aby byla vytvořena vhodná atmosféra klidného bydlení; pohoda bydlení je v tomto pojetí dána zejména kvalitou jednotlivých složek životního prostředí, např. nízkou hladinou hluku (z dopravy, výroby, zábavních podniků, ze stavebních prací aj.), čistotou ovzduší, přiměřeným množstvím zeleně, nízkými emisemi pachů a prachu, oslněním apod.; pro zabezpečení pohody bydlení se pak zkoumá intenzita narušení jednotlivých činitelů a jeho důsledky, tedy objektivně existující souborní činitelů a vlivů, které se posuzují každý jednotlivě a všechny ve vzájemných souvislostech. II. Správní orgán při posuzování, zda je v konkrétním případě pohoda bydlení zajištěna, nemůže ovšem zcela abstrahovat ani od určitých subjektivních hledisek daných způsobem života osob, kterých se má stavba, jejíž vliv na pohodu bydlení je zkoumán, dotýkat; podmínkou zohlednění těchto subjektivních hledisek ovšem je, že způsob života dotčených osob a jejich z toho plynoucí subjektivní nároky na pohodu bydlení nevybočují v podstatné míře od obecných oprávněně požadovatelných standardů se zohledněním místních zvláštností dané lokality“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 2. 2006, č. j. 2 As 44/2005 - 116, publ. pod č. 850/2006 Sb. NSS).*

Pokud stěžovatelka chtěla, aby městský soud přezkoumal posouzení žalovaného týkající se nepřiměřeného zásahu do pohody bydlení podrobněji, měla tuto námitku konkretizovat, resp. měla rozvést, v čem konkrétně se žalovaný při posouzení mylí a čím toto posouzení, resp. záměr, zasáhne do jejích subjektivních práv či do pohody bydlení ve smyslu subjektivních hledisek. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s názorem městského soudu, že tak stěžovatelka neučinila, když sice projevovала obavu o danou lokalitu, avšak již neuváděla konkrétní přímé dotčení na svých subjektivních právech, resp. nekonkretizovala, do jakých subjektivních hledisek pohody bydlení záměr zasáhne. Přičemž jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2014, č. j. 9 As 95/2012 – 131, pouhá konstatování, že zamýšlená stavba způsobí zahuštění prostoru, pokles hodnoty a utopení nemovitosti, atp. nelze považovat za dostatečné konkretizování přímého dotčení, resp. za dostatečné tvrzení o zásahu do subjektivních práv,

pokračování

a proto městský soud postupoval správně, když se s těmito námitkami vypořádal v míře jejich obecnosti (tj. v rozsahu žalobních tvrzení) a ztotožnil se závěry žalovaného. Městský soud uvedl, že otázka vlivu zamýšlené stavby na okolní prostředí byla vyhodnocena již správními orgány, když ty sice uváděly, že záměr vskutku může zasáhnout do pohody bydlení sousedů, odůvodnily však, že se tak nestane způsobem vybočujícím v podstatné míře od obecných oprávněně požadovatelných standardů se zohledněním místních zvláštností dané lokality. Žalovaný posuzoval zásah do pohody bydlení zejména ve světle všech závazných stanovisek dotčených orgánů a také zdůraznil, že při realizaci uvedeného projektu nedojde ke změně krajinného rázu území ani k ohrožení životního prostředí. Žalovaný se tak dostatečným způsobem vypořádal s námitkou zásahu do pohody bydlení, přičemž stejně dostatečně se s ní vypořádal městský soud, když zčásti odkázal na závěry žalovaného a zčásti zdůraznil, že stěžovatelka nikterak svá tvrzení nekonkretizovala. S tímto posouzením se Nejvyšší správní soud ztotožnil.

Obecně v kasační stížnosti stěžovatelka také uvedla, že byla porušena ustanovení vyhlášky OТПP, jež upravují požadavky na umístování staveb, jejich vzájemné odstupy a vliv staveb na životní prostředí. Stěžovatelka v kasační stížnosti uvádí, že těmito námitkami se městský soud nezabýval. I tyto námitky ponechala stěžovatelka (žalobci) v žalobě ve zcela obecné rovině. Pokud se stěžovatelka domnívá, že své námitky konkretizovala, musí tuto domněnku Nejvyšší správní soud vyvrátit. Stěžovatelka námitky pouze rekapituluje a nikterak konkrétněji neuvádí, v čem je posouzení správních orgánů nesprávné, resp. nezákonné, a čím takové posouzení (např. odstupových vzdáleností) zasáhne do jejich subjektivních práv. Městský soud se proto také s těmito námitkami vypořádal v míře odpovídající jejich obecnosti, když odkázal na to, že žalobci nekonkretizují přímé dotčení na svých právech, resp. neuvádějí, v čem konkrétně spatřují vadu, jež měly správní orgány učinit při posuzování souladu záměru s požadavky stanovenými vyhláškou OТПP. Městský soud, vázán obecností žalobních námitek, uvedl, že správní orgány tuto otázku posoudily dostatečným způsobem. Stěžovatelka (žalobci) neprezentovala v žalobních bodech dostatečně konkrétní názorovou oponenturu vedoucí ke zpochybnění závěrů správních orgánů, a tak městský soud nemusel hledat způsob pro alternativní a originální vyjádření závěrů, které již přesvědčivě vyslovily správní orgány (podobně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2014, č. j. 6 As 54/2013 - 128). Této stížní námitce nemohl Nejvyšší správní soud vyhovět.

Dále se Nejvyšší správní soud zabýval námitkou, že městský soud odepřel stěžovatelce přezkum zásahu do vlastnického práva. Podle stěžovatelky městský soud nesprávně konstatoval, že námitka snížení hodnoty nemovitosti stěžovatelky byla poprvé uplatněna až v žalobě, a proto se jí městský soud nezabýval. Stěžovatelka tedy městskému soudu vytýká nesprávné vypořádání se s touto námitkou, resp. její nevypořádání. Nejvyšší správní soud si uvědomuje nesprávné hodnocení městského soudu, když tato námitka, jak zjistil ze správního spisu, byla skutečně uplatněna již před prvoinstančním orgánem a dané odvolání na tyto dřívější námitky, byť obecně, poukazovalo. Ostatně touto námitkou by se měl městský soud zabývat, i v případě, že by ve správním řízení uplatněna nebyla, neboť, jak uvedl rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 26. 8. 2008, č. j. 7 Afs 54/2007 – 62, „[ž]alobce je oprávněn uvést v žalobě všechny důvody, pro které považuje napadené správní rozhodnutí za nezákonné. Tomu nebrání skutečnost, že některé z nich neuplatnil již v odvolacím řízení, ač tak učinit mohl. Ustanovení § 5 s. ř. s. na rozsah přezkumné činnosti soudu nedopadá.“ Toto nesprávné hodnocení námitky však nemůže být pochybením, pro které by napadený rozsudek měl být rušen. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2011, č. j. 1 As 56/2011 – 133, plyne, že „...má-li vlastník nemovitosti za to, že by určité využití okolního území (např. zástavbou určitého charakteru) mohlo způsobit snížení hodnoty jeho nemovitosti, musí si svá práva střežit včas, tj. již v procesu pořizování a schvalování územně plánovací dokumentace, a snažit se tak zasadit o takovou formu zástavby, kterou považuje pro sebe za přijatelnou. V rámci územního řízení - a stejně tak i v rámci stavebního řízení či řízení o dodatečném povolení stavby - je sice stavební úřad oprávněn a povinen posoudit námitku snížení tržní ceny sousedních nemovitostí, avšak činí tak jen

z pozice nástrojů stavebního zákona, tedy zejména z hlediska souladu s územně plánovací dokumentací, s obecnými požadavky na výstavbu a se zájmy chráněnými dalšími předpisy.“ Tento závěr je učiněn i v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2010, č. j. 7 As 13/2010 - 145, který vychází z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009 – 120, publikováno pod č. 1910/2009 Sb. NSS. Jak již bylo uvedeno shora, je zřejmé, že v projednávaném případě se správní orgány s námitkou snížení hodnoty nemovitosti v mezích, jež jsou uvedeny ve shora citovaném rozsudku, zabývaly, přičemž neshledaly, že by tato námitka byla důvodná. Žalobci závěr týkající se snížení hodnoty nemovitostí nijak nevyvrátili, když na této námitce pouze setrvali, aniž by konkretizovali, v čem je posouzení správních orgánů nesprávné. Městský soud se touto námitkou, navzdory tomu, že ji nesprávně vyhodnotil jako opožděnou, v mezích její obecnosti zabýval, když posuzoval, zdali a jak správní orgány hodnotily soulad záměru s územně plánovací dokumentací, s obecnými požadavky na výstavbu a se zájmy chráněnými dalšími předpisy (opět v rovině obecnosti žalobních námitek). Městský soud tak de facto (zprostředkovaně) přezkoumal i námitku snížení hodnoty nemovitosti. Městský soud se sice dopustil jistého pochybení, když námitku označil jako opožděnou, na výsledek rozsudku, a tedy i na jeho zákonnost, to však žádný vliv mít nemohlo. Na obecném tvrzení o snížení hodnoty nemovitosti stěžovatelka setrvala i v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud se nemohl s touto námitkou ztotožnit. Městský soud se danou námitkou zabýval a tuto vypořádal, i když nepřímo, a pokud by nyní Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil toliko proto, že městský soud tuto námitku označil za opožděnou, postupoval by tak přílišně formalisticky a zbytečně by tím jen oddaloval okamžik, kdy základ sporu bude s konečnou platností meritorně vyřešen. Takový postup by nebyl ani v zájmu účastníků, a ani ve veřejném zájmu na procesní ekonomii soudního řízení. Nejvyšší správní soud tedy i tuto námitku zamítl jako nedůvodnou.

Nejvyšší správní soud nepřisvědčil námitce, že při posuzování výškového poměru a možností zastínění posuzoval žalovaný nesprávný dům, když posuzoval dům č. p. 1984, který stěžovatelce nepatří. Nejvyšší správní soud ze správního spisu zjistil, že správní orgány posuzovaly správný dům stěžovatelky, přičemž označení tohoto domu v napadeném rozhodnutí nesprávným číslem popisným lze vskutku přisuzovat písařské chybě. Již z přiložené projektové dokumentace je zřejmé, že zamýšlená stavba bude mít největší vliv na 3 sousední nemovitosti. Jednou z těchto nemovitostí je i skutečný dům stěžovatelky, přičemž z obou rozhodnutí správních orgánů je zřejmé, že tyto se zabývaly vlivem zamýšlené stavby na všechny sousední nemovitosti, tedy včetně vlivu na dům stěžovatelky. Nejvyšší správní soud z projektové dokumentace zjistil, že ta patřičně zakresluje vyhláškou OTPP požadované odstupové vzdálenosti od sousedních nemovitostí, a to včetně nemovitosti stěžovatelky. Správní orgány vycházely z této projektové dokumentace, a i proto je zřejmé, že posuzovaly vliv záměru i na dům stěžovatelky. Závěr městského soudu, že se jedná o písařskou chybu, je tak správný.

K námitce, že městský soud rezignoval na přezkum závazných stanovisek z oblasti památkové péče, konkrétně na přezkum závazného stanoviska MHMP a stanoviska MK, uvádí Nejvyšší správní soud následující. Z odůvodnění napadeného rozsudku vyplývá, že městský soud se ztotožnil se závěry uvedených stanovisek. Nutno zdůraznit, že žalobci napadali uvedená stanoviska pro jejich rozpor s vyjádřením NPÚ, přičemž vyjádření NPÚ bylo vyhotoveno na žádost Ministerstva kultury při rozhodování o potvrzení či změně stanoviska MHMP, a to pro účely ujasnění výkladových rozporů v původní a doplněné projektové dokumentaci. Vyjádření NPÚ sice označuje zamýšlenou stavbu z pohledu ochrany kulturních památek za vyloučenou, s tímto závěrem se však Ministerstvo kultury ve stanovisku MK důkladně vypořádává, když uvádí, že vyjádření NPÚ nemělo sloužit jako v pořadí další vyjádření podle ustanovení § 14 odst. 6 zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o státní památkové péči“), a proto se mělo omezit pouze na posouzení výkladových rozporů v projektových dokumentacích. Ministerstvo kultury zdůrazňuje, že ve smyslu § 14 odst. 6 zákona o státní památkové péči Národní památkový ústav již dříve

pokračování

vydal písemná odborná vyjádření (odborné vyjádření ze dne 2. 9. 2008, č. j. NPÚ-31118354/08, a odborné vyjádření ze dne 26. 3. 2009, č. j. NPÚ-311/2325/2009), v nichž posoudil záměr jako realizovatelný, a z těchto vyjádření pak Ministerstvo kultury při přezkumu závazného stanoviska MHMP vycházelo. V tomto případě se nejedná o situaci, kdy by dotčený správní orgán bezdůvodně upřednostnil jeden posudek před druhým. Žalobci v žalobě pouze citovali závěry vyjádření NPÚ, aniž by konkrétně uváděli, v čem spatřují, že se Ministerstvo kultury s těmito závěry nevypořádalo, resp. proč podle nich Ministerstvo kultury nesprávně vycházelo z odborných vyjádření vyhotovených ve smyslu § 14 odst. 6 zákona o státní památkové péči, nikoliv z vyjádření NPÚ, jež nemá charakter odborného vyjádření ve smyslu uvedeného ustanovení zákona o státní památkové péči. Městský soud, vázán rozsahem žalobních námitek, tak usoudil, že uvedená stanoviska jsou v souladu se zákonem. Nelze k tíži městského soudu přičítat, že sám nedomýšlel, v čem konkrétně mohou žalobci spatřovat skutečnost, že Ministerstvo kultury se ve svém stanovisku nevypořádalo s vyjádřením NPÚ, resp. že neprávem dalo přednost uvedeným odborným vyjádřením, jež jsou nutným prerogativem pro vydání závazného stanoviska. Když stanovisko MK jednoznačně uvádí způsob, jakým bylo vypořádáno vyjádření NPÚ, nelze pouhé prohlášení o rozporu vyjádření NPÚ se stanoviskem MK považovat za dostatečně konkrétní námitku, která by městskému soudu mohla rozšířit rámec přezkumu. Na tomto závěru Nejvyššího správního soudu ani nic nemění skutečnost, že městský soud poněkud nepatřičně uvedl, že vyjádření NPÚ nebylo podkladem pro správní řízení. Městský soud měl zřejmě na mysli, že toto vyjádření nebylo zákonným podkladem ve smyslu § 14 odst. 6 zákona o státní památkové péči, ne že by nebylo podkladem vůbec. Toto vyjádření podkladem bylo a jako s takovým se s ním Ministerstvo kultury ve svém stanovisku vypořádalo tak, jak je shora uvedeno. Tuto kasační námitku tedy Nejvyšší správní soud posoudil jako nedůvodnou.

Námitce stěžovatelky, že postupem správních orgánů byl porušen princip legitimního očekávání, když vydání napadeného rozhodnutí se vymyká dosavadní praxi žalovaného a prvoinstančního orgánu, Nejvyšší správní soud nepřisvědčil. Stěžovatelka dovozuje toto legitimní očekávání z příloženého stanoviska (ze dne 3. 3. 1999, č. j. 121881/99, OUR/V/Kout), z něhož vyplývá, že na předmětných pozemcích nebylo lze v roce 1999 umístit bytový dům o šesti nadzemních podlažích. Toto stanovisko však není ani územním, ani stavebním rozhodnutím, a není tedy rozhodnutím ve věci, které by mohlo založit legitimní očekávání, resp. zavést ustálenou praxi správního orgánu. Návrh, k němuž se stanovisko vyjadřovalo, byl navíc v rozporu s tehdejší územním plánem. Mimo to výška nyní umístěvané budovy je s uváděným příkladem zcela nesrovnatelná a nikterak výrazně nevybočí z horizontu stávající zástavby. Současně nelze přehlédnout, že nyní byla tato námitka poprvé prezentována až v kasační stížnosti, resp. v jejím doplnění. Žalobce je přitom povinen uplatnit všechny své námitky, tvrzení a argumenty, jimiž dovozuje vady řízení či nezákonnost rozhodnutí správních orgánů již v žalobě, a to ve lhůtě vymezené ustanovením § 72 odst. 1 a § 71 odst. 2 s. ř. s. V tomto případě nebyla před městským soudem námitka porušení principu legitimního očekávání uplatněna, a proto se jí jako nepřípustnou dle § 104 odst. 4 Nejvyšší správní soud nemohl nyní podrobně zabývat (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2010, č. j. 8 As 22/2009 - 99).

Souhrnně vzato se tak Nejvyšší správní soud v nyní projednávané věci ztotožnil s hodnocením a závěry městského soudu, žalovaného a prvoinstančního orgánu.

Na základě všech uvedených důvodů po prostudování obsahu spisu a přezkoumání napadeného rozsudku dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že v dané věci nebyly naplněny tvrzené důvody podané kasační stížností. Kasační stížnost tak Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud ve smyslu § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. tak, že vzhledem k tomu, že stěžovatelka neměla ve věci úspěch a žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady řízení nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly, žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Osoby zúčastněné na řízení mají dle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jim vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jim soud uložil. V tomto řízení však osobě zúčastněné na řízení soudem uloženy žádné povinnosti nebyly, a proto soud rozhodl, že nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. března 2015

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu